

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **S. A. Z. B.**, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 28.12.2010, č.j.: MV-102659/VS-2010-4

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 28.12.2010, č.j.: MV-102659/VS-2010-4 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr vnitra zamítl rozklad podaný žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.6.2007, č.j. OAM-354-7/TP-2007 vydanému podle § 75 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 67 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2010 č.j. 8 A 76/2010 – 102 dospěl k závěru, že žalobce jako žadatel nesplnil ani jednu ze zákonných podmínek uvedených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro vydání povolení k trvalému pobytu.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost ve věcech dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od

uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí nerespektuje závazný právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2010 č.j. 4 As 30/2009 – 67, podle kterého žalobce ke dni podání žádosti splnil podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2010 č.j. 8 A 76/2010 – 102, kterým byl správní orgán vázán. Tento rozsudek byl ale zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2011 č.j. 4 As 13/2011 – 145, ve kterém jmenovaný soud potvrdil svůj závěr vyjádřený v rozsudku ze dne 23.2.2010 č.j. 4 As 30/2009 – 67, vydaném již dříve v téže věci. Podle obou zmíněných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobce splňuje podmínky pro povolení trvalého pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. *Dle žalovaného tak nezbyvá, než aby Městský soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť toto rozhodnutí nerespektuje závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.*

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

O rozkladu podaném žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.6.2007, č.j. OAM-354-7/TP-2007, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, rozhodl ministr vnitra nejprve rozhodnutím ze dne 13.11.2007 č.j. VS-321/RK/3-2007, kterým žalobcův rozklad zamítl.

Žalobce podal u Městského soudu v Praze proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.11.2007 č.j. VS-321/RK/3-2007 žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29.6.2009, č.j. 8 Ca 8/2008 – 39 zamítl. V zamítavém rozsudku soud konstatoval, že žalobce, který dne 26.6.2007 podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, nesplnil ani jednu ze zákonných podmínek stanovených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území České republiky nesplnil proto, že se od 15.3.2006 do 26.3.2006 na území České republiky zdržoval bez platného oprávnění k pobytu, tedy v rozporu se zákonem. Nesplnil ani druhou podmínku, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, trvalo nejméně dva roky, neboť toto řízení bylo zahájeno dne 9.4.2006 a trvalo do 1.6.2007, tedy 1 rok, 1 měsíc a 23 dnů. Žalobce tak nemohl splnit *conditio sine qua non*, když byly zjištěny skutečnosti, které znemožňují jeho žádosti ze dne 26.6.2007 vyhovět. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce na území České republiky v období od 15.3.2006 do 26.3.2006 zdržoval bez platného oprávnění k pobytu, tedy v rozporu se zákonem, nepřisvědčil soud ani žalobní námitce o splnutí obou řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájených na základě žádosti žalobce ze dne 28.5.2001 a 9.4.2006.

Žalobce podal proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.6.2009, č.j. 8 Ca 8/2008 – 39 kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23.2.2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.6.2009, č.j. 8 Ca 8/2008 – 39 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje čtyři kumulativně stanovené podmínky, při jejichž splnění se na základě žádosti vydá cizinci povolení

k trvalému pobytu, a to: 1. nepřetržitý pobyt na území v délce alespoň 4 let, 2. pobyt na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, 3. podání žádosti neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, 4. toto řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti muselo trvat nejméně 2 roky. Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem žalovaného a městského soudu, že žalobce nesplnil první a čtvrtou z výše uvedených podmínek. Žalobce totiž požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 28.5.2001, přičemž toto řízení skončilo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2006, č. j. 4 Azs 105/2006 - 46, které nabylo právní moci dne 15.3.2006. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce na území České republiky v souladu se zákonem pobýval nepřetržitě po dobu více jak 4 let již v průběhu prvního řízení o udělení azylu (mezinárodní ochrany), které probíhalo v období od 28.5.2001 do 15.3.2006. Doba pobytu cizince po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců započítává do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že žalobce podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky o délce alespoň 4 let splnil. Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o azylu totiž vyžaduje ve vztahu k délce nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky pouze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území v délce 4 let a nijak tuto podmínku dále nespecifikuje. Jinými slovy, rozhodující je to, zda nepřetržitý pobyt cizince na území České republiky trval 4 roky, přičemž tato podmínka není vázána na jakoukoli jinou skutečnost. Pokud je tato podmínka splněna, není již rozhodující, zda po jejím splnění došlo či nikoliv, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu. Nejvyšší správní soud tak popřel závěr žalovaného, že žalobce uvedenou podmínku nesplnil, s odůvodněním, že na území České republiky pobýval v době od 15.3.2006 do 26.3.2006 bez platného oprávnění, a tedy v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, když tato skutečnost nastala až po uplynutí zákonem požadovaného nepřetržitého pobytu. Žalobce totiž podmínku nejméně čtyřletého nepřetržitého pobytu na území České republiky splnil již v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně ke dni 28.5.2005. Další dvě podmínky (pobyt na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, podání žádosti o udělení trvalého pobytu neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany) nebyly mezi účastníky řízení sporné, a proto Nejvyšší správní soud pouze stručně poznamenal, že žalobce splnil i tyto dvě podmínky, neboť žádost o udělení trvalého pobytu podal v době, kdy na území České republiky pobýval v rámci pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to dne 26.6.2007, tj. 25 dní po skončení druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno na základě jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.4.2006 a skončilo dne 1.6.2007 nabytím právní moci usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.5.2007, č.j. 28 Az 11/2007 - 23. Žádost o udělení trvalého pobytu podanou 25 dní po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za žádost podanou neprodleně, což ostatně ani žalovaný nezpochybňoval.

Další podmínka, kterou podle žalovaného žalobce nesplnil, spočívala v tom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, po jehož ukončení žádá cizinec o udělení mezinárodní ochrany, musí trvat nejméně dva roky. Žalovaný při posouzení této podmínky zohlednil pouze délku trvání druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno na základě žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.4.2006 a skončilo dne 1.6.2007 nabytím právní moci usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.5.2007, č.j. 28 Az 11/2007 - 23. Dospěl přitom k závěru, že žalobce podmínku délky předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany nesplnil, neboť toto řízení trvalo pouze 1 rok, 1 měsíc a 21 dnů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připustil, že ustanovení § 67 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné

prostřednictvím jazykového výkladu vyložit způsobem užitým žalovaným, ovšem tento výklad neshledal s ohledem na okolnosti posuzovaného případu a účel vykládané právní normy za správný, neboť je příliš formální. V posuzovaném případě bylo dle Nejvyššího správního soudu pro správné posouzení věci nutné zohlednit všechny okolnosti ve vzájemných souvislostech a aplikovat také ostatní výkladové metody - především výklad teleologický. Ostatně obecně platí, že to, zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody – především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace. V žalobcově případě probíhala dvě řízení o udělení azylu (mezinárodní ochrany). První řízení trvalo od 28.5.2001 do 15.3.2006, přičemž dne 26.3.2006 bylo žalobci vydáno vízum k pobytu, poté probíhalo druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, které trvalo od 9.4.2006 do 1.6.2007. Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zjevně nepočítá se situací, kdy cizinec žádal opakovaně o udělení azylu, neboť mluví o řízení o udělení mezinárodní ochrany v jednotném čísle. Jednoznačně však pro udělení trvalého pobytu cizinci stanoví podmínku, že řízení o udělení mezinárodní ochrany musí trvat alespoň dva roky. Úmyslem zákonodárce tedy zjevně bylo, při splnění dalších podmínek uvedených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, udělit trvalý pobyt na území České republiky cizincům, kteří zde nepřetržitě pobývají po delší dobu (4 roky) a jejichž řízení o udělení mezinárodní ochrany na základě žádosti trvalo několik let (2 roky). Nejvyšší správní soud připomněl, že žalobce na území České republiky pobýval v souvislosti s dvěma řízeními o udělení mezinárodní ochrany téměř 6 let, a celková délka jeho pobytu na území ČR přesahovala ke dni jeho rozhodnutí 8 let. Žalobce tedy téměř trojnásobně překročil délku řízení o udělení mezinárodní ochrany, kterou zákon požaduje jako nezbytnou k udělení trvalého pobytu; délku nepřetržitého pobytu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR pak překročil dvojnásobně.

Nejvyšší správní soud tak dovodil, že podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které je nutno splnit pro udělení trvalého pobytu, žalobce splňoval již po ukončení prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. S přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem posuzovaného případu a při zohlednění toho, že mezi oběma zmíněnými řízeními o udělení azylu byla velmi krátká časová prodleva (která navíc nebyla způsobena nedbalostí samotného žalobce), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uvedená řízení o udělení mezinárodní ochrany je třeba ve vztahu k posouzení toho, zda žalobce splnil podmínky pro udělení trvalého pobytu, považovat za jeden celek a nelze je od sebe oddělovat. Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že žalobce splnil i podmínku uvedenou v § 67 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany, jichž byl účastníkem, trvala téměř 6 let.

Žalobce tudíž podmínky stanovené § 67 odst. 1 zákonem o pobytu cizinců splnil, a proto Nejvyšší správní soud přisvědčil jeho námitce poukazující na nesprávné posouzení věci městským soudem, který se v zamítavém rozsudku ztotožnil se závěry žalovaného. Nejvyšší správní soud městskému soudu v Praze uložil, aby se v dalším řízení věci znovu zabýval a vycházel z toho, že jak žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného ze dne 13.11.2007, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 6. 2007 jsou nezákonné, neboť správní orgány obou stupňů nesprávně vyložily a aplikovaly § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 23.9.2010, č.j. 8 A 76/2010 – 102 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího

rozsudku soud uvedl, že byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, a proto ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím ze dne 28.12.2010 ministr vnitra opětovně zamítl rozklad podaný žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.6.2007, č.j. OAM-354-7/TP-2007, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 67 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2010 č.j. 8 A 76/2010 – 102 dospěl k závěru, že žalobce nesplnil ani jednu ze zákonných podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Ministerstvo vnitra podalo proti zrušovacímu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2010, č.j. 8 A 76/2010 – 102 kasační stížnost. Na základě této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31.8.2011 č.j. 4 As 13/2011 – 145 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2010, č.j. 8 A 76/2010 – 102 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 31.8.2011 č.j. 4 As 13/2011 – 145 nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a poté konstatoval, že Městský soud v Praze závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu (ze dne 23.2.2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67) respektoval pouze potud, že rozhodnutí žalovaného zrušil. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze je však zřejmé, že tak učinil ze zcela jiného důvodu (nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného) než z důvodu, který předestřel Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozsudku (nesprávné právní posouzení věci ze strany žalovaného v důsledku nesprávné aplikace zákona o pobytu cizinců). Městský soud v Praze opět výslovně konstatoval, že žalobce nesplnil ani jednu ze zákonných podmínek § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, navzdory tomu, že Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku, jehož závěry byl Městský soud v Praze vázán, dospěl k opačnému závěru, že žalobce splnil všechny zákonné podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze pochybil, když nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v předchozím zrušovacím rozsudku, a zatížil tak řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. byly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s.ř.s. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2010, č. j. 8 A 76/2010 - 102 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Připomněl, že v dalším řízení bude na městském soudu, aby se věci znovu zabýval, přičemž při rozhodování se bude řídit závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném již v předchozím rozsudku ze dne 23.2.2010, č.j. 4 As 30/2009 – 67, že *správní rozhodnutí orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly § 67 zákona o pobytu cizinců*. Bude tedy na městském soudu, aby rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil správním orgánům, aby při rozhodování o žádosti žalobce vycházely z právního názoru Nejvyššího správního soudu, který Nejvyšší správní soud předestřel v již zmíněném rozsudku sp. zn. 4 As 30/2009.

Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 21.11.2011 č.j. 8 A 76/2010 – 167 zrušil jak rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.11.2007 č.j. VS-321/RK/3-2007, tak i prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.6.2007, č.j. OAM-354-7/TP-2007, a to s poukazem na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23.2.2010, č.j. 4 As 30/2009 – 67 a v rozsudku ze dne 31.8.2011 č.j. 4 As 13/2011 – 145.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. S ohledem na shora popsany průběh řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu je zřejmé, že napadené rozhodnutí, které potvrzuje závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu, nemůže obstát. Nesprávnost tohoto názoru zřetelně vyplývá ze závěrů obsažených ve shora citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2010, č.j. 4 As 30/2009 – 67 a ze dne 31.8.2011 č.j. 4 As 13/2011 – 145, v nichž jmenovaný soud dovedl, že žalobce všechny podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splnil. Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na závěry obsažené v odůvodnění zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu, s nimiž se v plném rozsahu ztotožňuje a nemá, co by k nim dodal.

Městskému soudu v Praze tedy nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27.6.2007 již bylo v mezidobí zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21.11.2011 č.j. 8 A 76/2010 – 167, bude další řízení spočívat v opětovném rozhodnutí správního orgánu I. stupně o předmětné žádosti (pokud se tak již nestalo). Při novém rozhodování ve věci samé bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2010, č.j. 4 As 30/2009 – 67 a ze dne 31.8.2011 č.j. 4 As 13/2011 – 145, který Městský soud v Praze v plném rozsahu převzal, že žalobce všechny podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splnil.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Praze dne 7. listopadu 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.